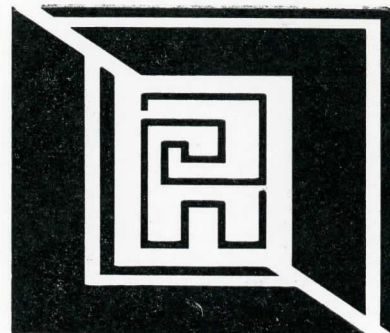
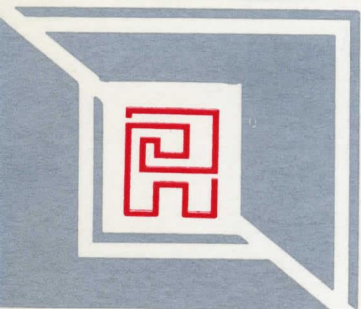

JUBILEJNÍ

*
40.

JIRÁSKŮV
HRONOV

* 1931-1970

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1301 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
TEL: 773-936-5000
FAX: 773-936-5001
WWW.CHICAGO.LIBRARY.EDU

LIBRARY

4

LIBRARY

LIBRARY

1931-1970

DO 2 SEP 1970
CD 31 CERVENCE

Ve významném roce 25. výročí osvobození ČSSR Sovětskou armádou pořádají ministerstvo kultury ČSR, ministerstvo kultury SSR, Česká rada odborových svazů, Východočeský KNV v Hradci Králové, Okresní národní výbor v Náchodě a MěNV v Hronově spolu s krajskými a okresními orgány odborového hnutí

JUBILEJNÍ
*40.
JIRÁSKŮV
HRONOV
*1931-1970

jako celostátní přehlídku československého ochotnického divadla

OD 31. ČERVENCE
DO 8. SRPNA 1970

ČESTNÉ PŘEDSEDNICTVO 40. JH

Dr. Miroslav BRŮŽEK CSc, ministr kultury ČSR — Miroslav VÁLEK, ministr kultury SSR — František PECHA, předseda VČKNV — František POLÁK, předseda ONV v Náchodě — Bohumil PÍŠA, předseda MěstNV v Hronově — Antonín ZELENKA, vedoucí oddělení ČROS, Praha — Vladimír DURDÍK, předseda Ústředního výboru Slovenského odborového svazu pracovníků umění a kultury — Ludmila ŠEGEROVÁ, členka předsednictva ÚV Českého odborového svazu pracovníků umění a kultury — Jaroslav ŠMÍDA, předseda OOR, Náchod — inž. Adolf ŠIMEK, předseda MěV KSČ, Hronov — Jaromír KRÁLÍČEK, předseda MV Národní fronty, Hronov — Podnikový ředitel n. p. Tepna, Náchod — inž. Radomír MAREK, ředitel ČKD Hronov — Jaroslav KOUTSKÝ, vedoucí závodu Tepna 06, Hronov — Vladimír MÁDR, vedoucí závodu Tepna 08, Hronov — Bohuslav BOHADLO, vedoucí závodu Tepna 10, Hronov — Milan PÁSEK, umělecký ředitel Divadla Bratří Mrštíků, Brno — František ŠTĚPÁNEK, režisér Vinohradského divadla, Praha — Vojtěch KABELÁČ, ředitel Klicperova divadla v Hradci Králové — Michal MASARYK, ředitel Osvětového ústavu, Bratislava — dr. Milan KYŠKA, předseda SČDO — dr. Ivan ŠENŠEL, předseda SZDO.

Alois Jirásek:

PAN JOHANES

Mimosoutěžní
představení

Pohádka o čtyřech dějstvích

Režie: Josef Vavříčka — Scéna: Vladimír Škop

Osoby a obsazení:

Rybcoul, lidově zvaný Pan Johannes	Lubomír Červený
Princezna Kačenka	Stanislava Šmelhausová
Tomáš, vařant	Karel Nemasta
Kubeček	Miloš Fendrych
Hrůza Lelek	Bedřich Beran
Horník	Josef Lorenc
Kořenářka, jeho matka	Vilča Štelzigová
Zuzka, jeho dcera	Jarmila Hejzlarová
Krajánek	Karel Novotný
Salakvarda	Antonín Drašnar
Hrabě	Josef Bartoš
Komorník	Jiří Glück
Čemerka	Václav Jirásek
Hospodář	Josef Nosál
Selka	Eva Šiková
Družba	Josef Lorenc
Skalní duchové	Jaroslava Červená, Helena Řezníčková, Libuše Kleprlíková
Děvčata	Věra Hönllová, Marie Miklicová, Ludmila Jandáčková, Helena Řezníčková, Libuše Kleprlíková, Jaroslava Červená
Chlapci	Jaroslav Pfeifer, Pavel Urban, Antonín John, Bohumil Máslo, Miroslav Lelek
Vojáci	Aleš Obršál, Miroslav Netík
Lesní víly	Lea Svatoňová, Jana Balusová, Jana Plná

Světla: Jiří Glück — Zvuky: Jiří Bartoš — Inspice: Ludmila Novotná
Napovídá: Růžena Jandáčková

Po druhém dějství přestávka

Dále spolupracovali: Věra Macková, Jaroslav Kubec, František Jirásek, Josef Škop

ČTVRTEK 30. ČERVENCE 1970 V 19.00 HODIN

Moc báchorky

ALOIS JIRÁSEK

Osudy báchorky Pan Johannes v pražském Národním divadle byly neutěšené. Hra zůstala ležet v dramaturgově zásuvce a proto premiéra byla mimo Prahu, v Plzni. Roku 1909 ji tu režíroval Vendelín Budil a jeho inscenace se dočkala na tehdejší dobu velkého počtu repris — 11 (Pana Johanesa hrál tehdy Václav Vydra). Roku 1910 ji teprve hrálo Národní divadlo v režii Jaroslava Kvavila, ale ohlas představení byl celkem malý. Jiráskovy báchorky navazují na tradici tohoto žánru v české dramatické literatuře, především na Klicperovo a Tvlovo dílo. Žánr měl mnoho předností v kontextech tehdejšího rakouského útlaku v boji za národní samostatnost, protože prostřednictvím jinotaje se vyslovovalo mnohem víc, než mohlo být řečeno veřejně. Navíc pro diváky to byla oblíbená žánrová poloha, která měla v 19. století mnoho autorů. Vliv Raimundových pohádkových her a později Hauptmannovo působení, dávaly žánru podněty formální i obsahové. Není dosud historicky probádána vývojová kontinuita německé a české dramatiky tohoto žánrového zaměření, aby mohla vstoupit plně do povědí česká specifika. V případě Jiráskovy je nutné vidět báchorku Lucernu a Pana Johanesa v kontextu jeho prací v oblasti historického románu, protože jejich ideová stránka se důsledně odvíjí o zhodnocení dějinných tradic lidu, které vyjádřilo jeho prozaické dílo. Lucerna i Pan Johannes nejsou postaveny na imaginárním prostředí a nepoužívají fantastických prvků. Jsou svázány s konkrétní realitou kraje, se zvyky lidu. Pramenem poznání inspiračních zdrojů jsou mnohé Jiráskovy národopisné studie, které většinou unikají čtenářské pozornosti. Například v Květech roku 1880 publikoval článek *Z čarodějných knihy*, zkoumající tradici pověr a lidovou víru v magickou moc slova (tu lze bezpečně srovnávat s motivy v Panu Johannesovi — Kraiánkovo slovo, moc Kořenářky a jiné). Krajina hraje v obou báchorkách důležitou roli. Jirásek je autorem V. svazku knihy „Čech“ (Hory Orlické, Stěny), který velmi podrobně odhaluje autorovu znalost přírodních, zvykových i historických podmínek tohoto regionu. Stejný význam má i Jiráskova německá studie z roku 1894 *Charakter, Sagen, Trachten, Ortsanlagen und Wohnungen der Slaven* v souborném díle o Rakousko-Uhersku, zejména její části o historických pověstech a lidových proroctvích. Každá alegorie má svá historická omezení, konvence platné pro dobu vzniku. Chápat Jiráskovy báchorky jen z hlediska vnějšího, jako po sunování jinotajů vede k zúžení motivického bohatství díla a snížení dramatické funkce některých motivů v celku hry. Přínos v inscenační tradici Pana Johanesa znamenali loutkáři (loutkové provedení v roce 1917 režíroval a vypravil Josef Skupa, Johanese zahajovalo činnost Ústřední loutkové divadlo), kteří hlouběji pronikli ke všem inspiračním zdrojům Jiráskovým a dovedli pochopit Johanesa jako plnokrevný obraz českého prostředí, které je ozvláštněno pohádkovou atmosférou.

Divadelní soubor ZK MAJ — Hronov

navazuje na velkou tradici souboru, který dosáhl v minulých přehlídkách i uměleckých úspěchů. Bylo to uvedení Čechovova Strýčka Váni a Jiráskových her, dodnes je v paměti jejich podnětné představení Emigranta v roce 1956. Dnes má soubor mnoho mladých začínajících herců a v nich je příslib trvalé činnosti do budoucna.

Ivan Bukovčan:

KÝM KOHÚT NEZASPIEVA

Drama o dvou dílech

Režie: Milan Kuchárik — Scéna: Milan Kuchárik

Osoby a obsazení:

Fanka, gymnastka	Eleonora Lančaričová
Ondrej, student	Milan Bley
Terezčák, bývalý dřevař	František Jonáš
Babjaková, porodní asistentka	Margita Geschwandtnerová
Dr. Šustek, zvěrolékař	Ludovít Wunder
Uhrík, holič	Jozef Gróf
Tomko, učitel	František Weber
Paní lékárníková	Viera Wunderová
Marika Mondoková, prostitutka	Růžena Prášeková
Fischl, obchodník dřevem	Ing. Jozef Cvopa
Tulák	František Kolník

Stavba scény: Karol Greschner — Světlo: Ján Vnučko

Kostýmy: Eleónora Kytková — Text sleduje: Eva Matejková

PÁTEK 31. ČERVENCE 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

Slovenský filmový scénarista Ivan Bukovčan (známý především z filmů Katka. Boj sakončí zajtra, Zvony pre bosých, Smlouva s ďáblem, Píseň o sivém holubovi) zasáhl několikrát podnětně do vývoje slovenského dramatu. V padesátých letech mu získala popularitu hra *Surovó drevo* (1954), hraná též česky pod názvem *Dubové palice*. Stavba hry vychází z předem dané téze ukazující přerod myšlení lidí. Diváky mimo aktuálnost myšlenky přitahovalo folklorní prostředí, kam autor hru situoval. Důležitost prostředí nejen jako rámce příběhu, ale také jako prostředku k ozvláštnění hlavní myšlenky je pro celé Bukovčanovo dílo typická. *Diablova nevesta* (známá z filmového zpracování jako *Poslední bosorka*) je zasazena do historické atmosféry Trnavy poloviny osmáctého století. Pronásledování čarodějnic, pod jehož rouškou se skrývala i honička na jiné lidi, je hlavním tématem hry. Široce rozvinutý příběh vyděluje tuto hru poněkud z celkové charakteristiky Bukovčanova díla. Pro další tři práce je totiž typické omezení příběhu, autor se obrací k analýze lidského charakteru, rozboru nitra člověka a proto své postavy staví do jednoho okamžiku, do mezní situace, ve které dojde ke konfliktu. 1. 12. 1960 měla premiéru hra *Hľadanie v oblakoch*. Několik lidí se vydalo na Lomnický štít, pro poruchu lanovky jsou nuceni náhodně shromáždit lidi prožit spolu několik hodin bez kontaktu s ostatním světem. Zde se projeví jejich vlastnosti, zvláště ty špatné. Metoda, kterou autor použil je osvědčená a dramaticky vděčná. Na hře je cennější vtipnost dialogu, jeho dynamika, než úsilí o rozbor charakterů, který v mnohém ulpívá na povrchu. V roce 1967 byl v režii J. Pántika uveden *Pštroší večierok*. Pendantem námětu je hra Bohuslava Březovského *Kdyby všechny zvony světa*. Abiturientský večírek po 25 letech umožňuje dramatikovi nahlédnout do myšlenkového a citového vývoje lidí a sledovat kontrast kdysi mladých představ o životě s tvrdou skutečností setkání po delším časovém odstupu. Zánrově je *Pštroší večierok* tragikomedii, kde společenské anomálie vystupují před diváka až v groteskním zabarvení. Vývojově je hra *Kým kohút nezaspieva* (česky vyšel v překladu Mojmiry Janišové a Pavla Janského pod názvem *Než kohout zazpívá* a je hrán v Komorním divadle v Praze) uměleckým předělem vývojové řady Bukovčanových dramat. I zde je mezní okamžik do kterého jsou hlavní postavy uzavřeny. Jedné listopadové noci roku 1944 po potlačení povstání je nacistickými okupanty uvrženo deset lidí do nechtěného vězení. Rozhoduje se tu o životě a smrti, bytí a nebytí člověka. Postavy jsou právě touto mezní situací postaveny do zvlášť ostrého světla, jejich jednání postaveno před soud současného diváka. Bukovčanovo drama není historickou retrospektivou, ale dnešním pohledem na odpovědnost člověka za jeho činy, rozbořen lidských možností a poukazem na jednotlivce a jeho přínos společnosti. Tuto myšlenku rozvíjí i ve své poslední hře *Zažeh vlka*.

Divadelní soubor Domu kultury ROH, Prievidza

patří již několik let ke špičkám slovenského amatérského divadla. Vedle systematického zájmu o klasickou tvorbu nevynechává soubor příležitost uvést společensky aktuální současnou hru. Tak ho znají i Jiráskovy Hronovy. Friedrich Wolf *Profesor Mamlock* (1959) nebo C. Goldoni *Sluha dvou pánů* (1969). Letošní hra byla uvedena k 25. výročí osvobození ČSSR Sovětskou armádou.

Divadlo Hrušov ZK ROH Hrušovských chemických závodů Dukla,
Ostrava-Hrušov

Patronát: Vedení závodu a ZV ROH ČKD Hronov

Václav Kliment Klicpera:

VESELOHRA NA MOSTĚ

Aktovka

Režie: A. Jansa — Výtvarník: Jiří Duras

Osoby a obsazení:

Chmelař	Dušan Zakopal
Eva, jeho žena	Eva Zakopalová
Rybář Sykoš	Jaroslav Žebrák
Popelka	Eva Řiháková
Učitel	Miroslav Etzler
Důstojník přátelský	Oldřich Kubečka
Stráž přátelská	Emil Hájek
Stráž nepřátelská	Miroslav Cichý
Vojsko	Oldřich Skoumal Pavel Grigarčík Bohuslav Musiál

Inspicie: Libuše Cichá — Text sleduje: Marie Skoumalová

Světla: Jaroslav Šimšák a Vlastimil Červený

Česká komedie

V. K. KLICPERA

„Mně jest celý svět dramatická báseň! Ze všeho, co čtu, ze všeho, co vidím, bezevolně scény seprádám a osnuji...“ Dramatikovo pozdní vyznání v předmluvě k povídce Točnick jen potvrzuje, proč právě divadlo upoutalo Klicperu již v letech studií a jehož prostřednictvím se zařadil do současného českého obrozenského života. Rozsáhlé dramatikovo dílo zabírá historické hry, dramata, adaptace cizích látek, veselé rýmovánky, prózy a hlavně ovšem veselohry. Běh věků mnohé z jeho díla zařadil do roviny dokumentu doby, zajímavého pro historika, část díla však zůstala trvalou součástí živé divadelní kultury a svými kvalitami souzněla s úsilím moderního českého divadla, divadelní avantgardy, prezentované jmény Jiří Honzl, Jiří Frejka a E. F. Burian, z nichž každý pocítil potřebu se s jeho dílem vyrovnat. Klicperovy aktovky, v nichž Veselohra na mostě zaujímá čelné místo, jsou koncentrací Klicperova divadelního citění a potvrzením zakladatelského místa V. K. Klicpery v dějinách naší komediografie. Veselohra na mostě vznikla roku 1828, kdy vyšla ve čtvrtém Almanachu divadelních her. Cyklus šesti Almanachů vycházel v letech 1825 až 1830 a přinesl patnáct dramatických prací a dvě povídky. Klicperu jako autora komedií charakterizují tři typické znaky: charaktery, citlivý, komediálně citěný jazyk a situace. Veselohra na mostě je v prvé řadě dána situací, která není jen běžným podkladem humorného napětí, ale má funkci určitého podobenství. To, jaký význam dávali režiséři této základní, moderně bychom řekli, modelové situaci, určuje i vývoj inscenační tradice Veselohry na mostě. Významové posuny základní komické situace vykládají aktovku od úsměvné historie o lásce a žárlivosti až ke grotesce s nádechem černého humoru. Charaktery jsou vyjádřeny hutnou zkratkou. Největší místo má postava učitele se svou strnulou učeností, prázdnou abstrakcí prokládanou latinskými citáty, která však není schopná rozluštit všeobecně známou hádanku. V této postavě se nejužší stýká Klicpera s dobou, v které žil. Jazykový cit a pochopení jazyka jako účinného charakterotvorného prostředku je ve Veselohře na mostě dovedeno k umělecké dokonalosti. Stačí namátkou vybrat některé věty, abychom viděli, že nejsou pouze zajímavé svou obrazností, výběrem slov, ale také ovlivňují rytmus dramatické promluvy na jedné straně, na druhé straně zpětně ozvláštňují základní modelovou situaci. Veselohra na mostě je pevným článkem Klicperova vývoje jako veseloherního autora. Od aktovky I dobré jitro, Rohovín čtverrohý, komedií Divotvorný klobouk, Hadrián z Římsů přes Veselohru na mostě k Zlému jelenovi a řadě dalších jsou spojnice, které nehledě na změněné životní podmínky Klicperovy tvorby, ohraňují význam Klicpery jako zakladatele české komedie, která nezůstala uzavřena do lokálního rámce místa a doby a svými přesahy umělecky vzrušuje i naše dnešní divadlo.

Divadelní soubor ZK ROH Hrušovské chemické závody,
Ostrava-Hrušov

V ostravském průmyslovém předměstí Hrušově působí soubor, který již několikrát na sebe upozornil i diváky minulých Jiráskových Hronovů. Inscenace Smočkových aktovek Bludiště a Podivné odpoledne Dr. Zvonka Burkeho, náročné hry Roberta Bolta Člověk pro každé počasí, filosofického dramatu Jeana Anouilha Antigona vzrušily diskusní hladinu hronovské přehlídky. Soubor patří dnes ke špičce českého amatérského divadla. Veselohru na mostě uváděl pro konkurs letošního Hronova zároveň s Burianovou adaptací Andersenovy pohádky Císařovy nové šaty.

SOBOTA 1. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

Divadelní studio Josefa Skřivana, Obvodní kulturní a vzdělávací středisko,
Brno IV

Patronát: Vedení závodu a ZV ROH Tepna 06 a Tepna 10 Hronov

Mimosoutěžní představení

Anton Pavlovovič Čechov:

Komedie
o jednom
dějství

BANKOVNÍ JUBILEUM

Režie: Leonard Wallezký — Výprava: Antonín Vorel

Překlad: Bohumil Mathesius

Osoby a obsazení:

Andrej Andrejevič Šipučin . . .	Leonard Wallezký
	Josef Hamža
Taťána Alexejevna, jeho žena . . .	Eva Mašková
Kuzma Nikolajevič Chirin . . .	František Klaška
Ivan Francovič Šarapatkin . . .	František Karlíček
	Jiří Chytka
Nataše Fedorovna Merčutkinová . . .	Zdenka Wallezká
Leonid Vilémovič Blekovič . . .	Vilém Ambler
	Jiří Kindl
Nikita Gorilovič Kočkarov . . .	Miloslav Malena
	Bohuslav Liška

Světla: Zdeněk Malena — Kostýmy: Blanka Klusoňová a Alena Hradilová —
Rekvizity: Kája Malenová — Technika: Jindřich Fádler, Gustav Měcháček
a Helena Kselíková

Inscenaci Bankovního jubilea viděli již návštěvníci 38. Jiráskova Hronova. Představení získalo první cenu v soutěži SČSP k 50. výročí Velké říjnové revoluce. Touto inscenací připomínáme tradici ruské dramatiky v našem divadle profesionálním i amatérském. Aktovky významných světových autorů jsou cenným inspiračním zdrojem pro amatérskou divadelní práci a jejich uvedení brněnským souborem má stále charakter průkopnického činu.

SOBOTA 1. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

Lidové divadlo Domu kultury Lugo, kraj Timis, Rumunsko

Patronát: Vedení závodu a závodní výbor ROH Rubena Náchod,
MEZ Náchod a Kovopol Police nad Metují

Pohostinské vystoupení zahraničního souboru

Silvia Andrescu a Theodore Mănescu:

NEVIDITELNÉ EPOLETY

Dramatická balada

Jura Soyfer:

MELODIE Z BRODWAYE 492 neboli KRYŠTOF KOLUMBUS

Lidové divadlo Domu kultury z Lugo je jediný z amatérských souborů, který je nositelem zásluh 1. stupně. Toto státní vyznamenání dostal v roce 1967 při oslavách svého 125. jubilea trvání souboru. Jeho činnost je nesmírně rozsáhlá. Ročně soubor studuje 2—4 premiéry, které uvádí až v sedmdesáti reprízách. V roce 1968 získal první cenu a titul laureáta V. festivalu divadel I. L. Caragiala.

NEDĚLE 2. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

Luigi Pirandello:

Komédie
o třech
dějstvích

ČLOVĚK, ZVÍŘE A CTNOST

Režisér: Míla Bobek — Výtvarník: Pavel Hora

Osoby a obsazení:

Průzračný pan Paolino, soukromý profesor	S. Tesař
Kapitán Perella	J. Houba
Ctnostná paní Perellová, jeho manželka	G. Wernhartová
Doktor Nino Pulejo	P. Hora
Pan Toto, lékárník, jeho bratr	F. Kredba
Rosaria, hospodyně pana Paolina	R. Tesařová
Giglio	J. Matička
Belli školáci	V. Kodat
Nono, jedenáctiletý chlapec, Perellův syn	M. Hruška
Grazia, služka u Perellových	A. Somolová
Námořník	M. Vyskočil

PONDĚLÍ 3. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

12

Autor humorista

LUIGI PIRANDELLO

Prízviskem humorista se charakterizoval autor sám i když dnešní běžný význam tohoto slova zdánlivě neodpovídá dramatikovi her Šest postav hledá autora, Každý má svou pravdu, Jindřich IV. či Přítelkyně vdaných žen, jimiž zářila Pirandellova hvězda v období mezi dvěma světovými válkami. Celé jeho dílo dramatické i prozaické a také, ke škodě divadla opomíjené, práce teoretické vytvářejí zdánlivě nesourodý celek, v kterém je však vnitřní jednotu daná tím, že Pirandello jako teoretik (byl profesorem italské literatury na pedagogické škole v Římě 1897—1922) i jako divadelní praktik (ředitel Divadla jedenácti v roce 1925 a režisér souboru) citlivě pochopil společenský zvrat vyvolaný událostmi první světové války. Jeho dílo je obrazem krize společenského vědomí, která našla výraz v expresionismu a také v grotesce. V Itálii je celá pleiáda autorů tvořících v konci války a na počátku dvacátých let, jejichž dílo se souborně označuje jako Teatro grottesco. S tímto proudem Pirandello nutně souvisí i když si v jeho rámci dokázal zachovat tvůrčí samostatnost a svou vlastní tvorbu přímo na divadle otevíral cestu dalšímu vývoji.

V předmluvě ke hře výstižného názvu Hermovka s dvojí tváří říká, že vidí svět jako labyrint „A v tom labyrintu vidím hermovku se dvěma tvářemi: jednou tváří se směje a druhou pláče, ba směje se jednou pláče té druhé.“ Protiklad mezi skutečnou tváří a její maskou nasazovanou ve společnosti, danou společenskou konvencí a předstíranou morálkou, je vůdčím prvkem jeho díla. V tomto protikladu, který vede jak k tragickým, tak i ke komickým důsledkům je ukryto i ideové jádro Pirandellovy kritiky rozvrácené společnosti té doby. Již v románu Proměny Matyáše Pascala z roku 1904 se s tím setkáváme — zadlužený úředník, aby vyběhl z nesnázi, předstírá sebevraždu. Když se po čase vrací domů zjistí, že mezitím našli jeho tělo ve vodě, řádně pohřbili a on zůstává vyřazen mimo svět a zbyla mu jen maska, kterou byl nucen sám sobě nasadit. V jeho dramatech je tomu podobně, Šest postav hledá autora a ve hře se najednou ztrácí hranice mezi divadelní realitou a životem. Jedna druhou je v Pirandellově společnosti zaměnitelná, tvář za masku a maska za člověka. Ne náhodou dal název svým sebraným divadelním hrám Nahé masky. Z toho hlediska je pochopitelná základní situace komedie Člověk, zvíře a ctnost, kdy profesor Paolini, aby zachránil svou čest i pověst své milenky nasazuje si v duchu maloměstské konvence masku přetvářky — tu masku, která má byla na společnosti nejvíce protivná. Hra napsaná roku 1919 má svůj předobraz v Pirandellově novele, jako je tomu u řady dalších her. Česká antologie jeho próz, vydaná koncem dvacátých let, nesla stejný název jako dnešní hra. V roce 1934 dostal za své dílo Nobelovu cenu, při návratu ze Stockholmu navštívil Prahu a premiéru své hry Člověk ani neví jak. V roce 1936 zemřel, nad jeho dílem vyřkl kritik Jindřich Vodák šťastný soud. — „Je-li někdy přišerno z masek, jež se v jeho komediích různých hemží žalostnými, hlupáckými, zbědovanými tvářemi, je z nich také i masopustně veselo.“

Malá scéna — Obvodní kulturní dům — Praha 3-Žižkov

Soubor oslavil v roce 1969 třicet let svého trvání. Byl založen z popudu několika členů žižkovského Sokola a působil celou válku. Je to jeden z mála souborů uvádějících pravidelné reprízy jednou týdně. Hry pro děti a mládež jsou stálou součástí jeho repertoáru.

13

Pírko, dětský divadelní soubor Domu dětí a mládeže, Brno

Patronát: Vedení závodu a ZV ROH Tepna 08 a Tepna 09 Hronov

Jiří Trnka — Jindra Delongová:

ZAHRADY

Režie: Jindra Delongová — Hudba: Vladimír Kramář a Karel Cón

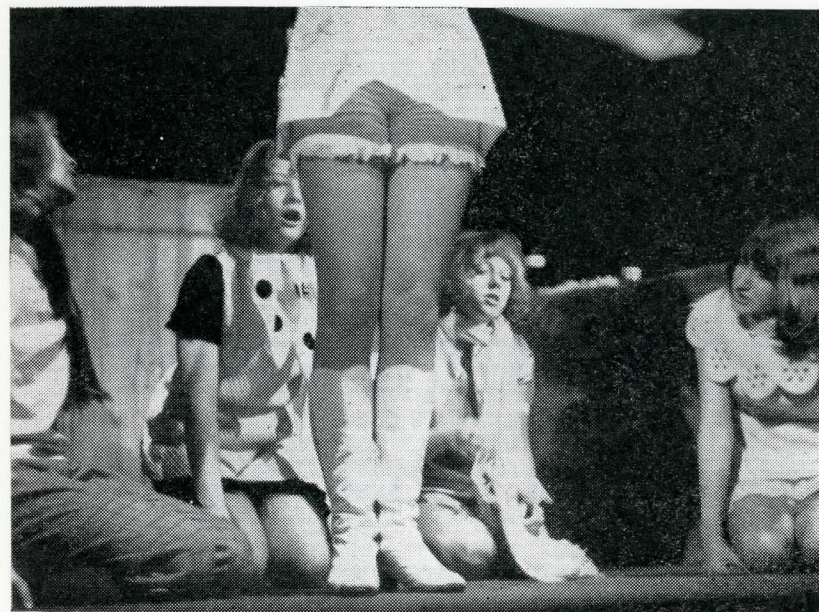
Scéna a kostýmy: kolektivní práce souboru

Osoby a obsazení:

Dvě vypravěčky
Pět malých chlapců
Pět hodných slonů
Mrzutý kocour
Moudrá velryba
Pyšná moucha
Trpaslík
Žába a žabička

Pes Čau-Čau
Bernardýn
Foxteriér
Křepeláč
Pes Asta
Psí nevěsta Fifinka
Psí ženich Filípek
Pět velkých chlapců

Hrají členové souboru Pírko

Soubor Pírko vznikl před dvaceti léty pro potřebu Čs. rozhlasu. Po čase se činnost souboru rozrostla i na jevištní práci. Zvítězil několikrát na ústředních přehlídkách uměleckého přednesu. V posledních letech se věnuje i divadlu. Hlavní činnost souboru je však věnována vlastní tvorbě, improvizacím, rozvoji fantazie a tvořivých schopností. Od výběru textu až po jevištní realizaci jsou členové souboru aktivními spolutvůrci představení a vnášejí do hry vlastní nápady. Divadelní představení není hlavním cílem souboru, ale jedním z výchovných prostředků. Kniha Jiřího Trnky Zahrady okouzila starší členy souboru tak, že sami přišli s návrhem dát textu jevištní podobu. Soubor se v posledních letech zúčastnil zahraničních zájezdů do Anglie, Francie a NSR. Na JH vystoupil již v roce 1967 jako host mimo soutěž. Původně dětský soubor se rozrostl tak, že má dnes již početnou skupinu mladých — většinou studentů středních a vysokých škol. Volí proto nejraději takové texty, kde je možno na scéně uplatnit vedle malých i starší členy souboru.

ÚTERÝ 4. SRPNA 1970 V 10.00 A 13.00 HODIN

Patrick Hamilton:

PLYNOVÉ LAMPY

Režie: Zdeněk Hradilák j. h. — Scéna, kostýmy: Alois Junek j. h.

Osoby a obsazení:

Paní Manninghamová	. . .	Zdena Dubanská
Pan Manningham	. . .	Jiří Dubický
Rough		Miloš Kadlec
Alžběta		Věra Zikmundová
Nancy		Jana Řihánková

Světla a zvuky: bři Šolcové — Napovídá: Růžena Vítková

Divadlo se zmocnilo detektivky v tomto století ve značné míře, uzpůsobilo si pravidla žánru pro potřebu divadelního organismu. Nepodařilo se za-
přísáhlým zastáncům literární detektivky zastavit vstup tohoto žánru na
divadelní prkna. Zvláště když řada autorů dovedla využít mnoha předností
divadla pro detektivní konstrukci. Možnost zesilovat sugestivnost atmosfé-
ry audiovizuálními prostředky byla naplno využívána. A. Ridley — autor
detektivky *Půlnoční vlak* — je toho dokladem víc než pádným. Agatha
Christie se dokázala přizpůsobit podmínkám divadla ve hře *Dvanáct ma-
lých černoušků* nebo v *Pastí na myši* tak, že obohatila detektivní schéma
o řadu nových možností vyplývajících z toho, že divák může očima stále
sledovat půdorys místa zločinu, pohyb věcí a změny jejich vnějšího vzhle-
du. Detektivka vstoupila do symbiózy s konverzační hrou, tolik rozšířenou
ve dvacátých letech a dodnes divácky oblíbenou. Není náhodné, že toto
spojení se nejlépe mohlo uskutečnit na anglické půdě, kde detektivka
a konverzační komedie, založená Wildem, měly svou uměleckou tradici.
Gstatně 19. století učinilo již mnohé přípravné kroky v tomto smyslu.
K důkazu svébytné životnosti detektivky na jevišti přispívá i dílo anglic-
kého dramatika Patricka Hamiltona (nar. 1904 v Londýně). *Plynové lampy*
(*Gaslight*) jsou příkladem brilantní konverzáce, která se klene nad přesně
vypočítanou a divadelně účinnou detektivní zápletkou sestavenou z něko-
lika málo postav. I vnější atmosféra světla a stínu, která tu hraje dopro-
vodnou roli zesilující napětí, počítá v prvé řadě s možnostmi divadla.
Rozsáhlé Hamiltonovo dílo (s některými rozdíly v hodnotách) představují
práce *Provaz (Rope)*, *Mrtvola Johna Browna*, *Ethel Fry*, *Vévoda z Dark-
nessu (1942)*. Patří sem i adaptace cizí látky *The Procurator of Judea*.
Detektivka na divadle se stále spojuje s dalšími žánrovými oblastmi, kdy
detektivní zápleтка je prostředkem k vyjádření širšího záměru jako je
tomu v *Osmi ženách Roberta Thomase* nebo dokonce společenské kritiky
v *Marii Octôbre*. Druhou stranou mince je parodie detektivky (vyhneme-li
se karikatuře pouze vnějších rysů žánru), která také počítá s napínavou
zápletkou, příkladem tu může být Watkinova hra *Co v detektivce nebylo*.
Přes všechny tyto snahy divák jde za pravidly hry, chvílemi napětí, které
mu divadlo může zpříjemnit svými specifickými prostředky. I na divadle
je tento žánr stále doménou Angličanů. Perspektiva divadelní detektivky
je stále v klasičnosti pravidel žánru podřízených zákonům divadla, schop-
ným rozhojnit náš zážitek z napínavého příběhu.

Divadelní soubor ZK Svit Gottwaldov

vznikl v roce 1949. Na 37. Jiráskově Hronovu získal první cenu Gorkého
hrou *Vassa Železnovová*, třetí cenu získala inscenace Hikmetova *Damoklo-
va meče* r. 1959, další hronovskou první cenu dostal za Figueiredovu hru
Liška a hrozy, po čtvrté byl soubor v Hronově s Hrubínovou *Křišťálovou
nocí*.

Patronát: Vedení národního podniku a ZV ROH Stavostroj Nové Město n. M.
Elton Nové Město n. Met.

Henry Fielding:

Přeukrutná tragedie o životě a smrti Palečka Velikého

Přeložil: Jaroslav Hornát — Režie Svetozar Chytil

Hudba: Miroslava a Jan Forejtarovi — Výtvarná spolupráce: Jiří Mlčoch

Osoby a obsazení:

Král Artuš	Jan Forejtar
Pěta Paleček Veliký	Jaroslav Kubík
Duch kmotra Palečka	Oldřich Pospíšil
Lord Grázl	Svetozar Chytil
Merlin	Otakar Klement
Dudla	Otakar Klement
Nudla	Vlastimil Robeš
Pudla	Oldřich Pospíšil
Biřic	Jiří Hanousek
Nohsled	Josef Vít
Farář	Jiří Hanousek
Královna Dolalola	Vlasta Chytilová
Princezna Hunkamunka	M. Forejtarová
Glumdalka	Jarmila Romanová
Kleora	Helena Šlangerová
Mustacha	Světlana Hájková

Historický kalendář k roku 1736 HENRY FIELDING

Na počátku 18. století vyčítal filosof David Hume W. Shakespeareovi „totální neznalost pravidel divadelního umění.“ Odpovídalo to duchu anglického klasicismu podpořeného již v 17. století řadou v podstatě buržoasních reforem. Divadlo převzalo úlohu služby utilitárním potřebám vládnoucí aristokratické společnosti, podtrhlo v tomto smyslu svou výchovnou funkci, stalo se více literárním, moralizujícím prostředkem propagandy. Proto neznal „Shakespeare“ pravidel divadla. Fieldingův — *Paleček, tragédie* (první verze premiéra roku 1730) v přepracování *Přeukrutná tragédie o životě a smrti Palečka Velikého* (uveřejněna roku 1731) je parodií inscenačních principů klasicistického dvorského divadla. Pro historika divadla je text této *Tragédie tragédií* dokladem Fieldingovy bezpečné znalosti anglického dvorského divadla, nejen jeho principů scénografických, ale celé jeho tvůrčí metody, která je v Palečkovi ohňazována ve stavbě verše, v kompozici a ve vedení příběhu. Poznámky a předmluva knižního vydání to dosvědčují nad jiné průkazně. Fieldingovo dramatické dílo má soudobý politický akcent, obsahuje kritiku politického systému. Hrál se v divadle na senném trhu (Haymarket) které dostalo přívlastek Fieldings Scandal Shop (Fieldingova klevetárna). Jeho satirické, moralistní grotesky mu přinesly úspěch u širších vrstev publika. V roce 1736 byl uveden Pasquin, řadu her tvoří Don Quiote v Anglii, Kavárenský politik, Volly a jiné. Hra, která zavdala podnět k policejnímu zákazu se jmenovala Historický kalendář na rok 1736. Politické narážky na ministra Walpona byly zjevné a proto hra byla stažena z repertoáru. Fielding byl spoluzakladatelem nové linie anglického divadla, která se rozešla s konzervativní aristokratickou kulturou a dala divadlu novou společenskou roli. Jeho dramatické dílo stojí vedle Gayovy Žebrácké opery, Lillova Kupce londýnského a předjímá časově Sheridanova a jeho Školu pomluv. Literární svět zná Fieldinga hlavně jako romanopisce, jednoho ze zakladatelů kritického románu. První román se jmenuje *Jonathan Wild*, další *Josef Andrews* a nejslavnější *Tom Jones*. Vedle současných romanopisců Richardsona a Sterna zazářil jeho talent nejvýrazněji. Celé dílo — románové i dramatické, je kritickým, otevřeným pohledem na pět desetiletí v nichž žil svůj krátký a na konflikty bohatý život — let 1707 — 1754.

Slovo souboru

Nám však nejde o to, abychom jevištně vyjádřili tento parodický smysl hry. Ani by to nebylo možné, neboť mezi naši a Fieldingovou dobou leží více než dvě stě let. Chápeme hru o Palečkovi jako poetickou hříčku, jejíž text i přes svůj parodický ráz, obsahuje mnoho životní moudrosti, ze které člověk vždy čerpá optimismus pro svůj další život. Ano, chceme hrát komedii, v níž lidská moudrost a z ní plynoucí optimismus, je to nejdůležitější. A proto jsme se rozhodli některé části autorova textu — jistě s jeho laskavým svolením — zhudebnit, neboť víme, že zpěv je organickou součástí optimistické nálady.

Divadélko Za branou — SZK Vyškov

Soubor vystupuje v Hronově letos potřetí. Uvedl zde Sachsovy Masopustní hry a Mrožkův Dům na hranici. S hrou Henry Fieldinga se zúčastnil krnovského Divadelního máje (1. cena a cena diváka) a festivalu v Napajedlích (1. cena a putovní pohár a cena za režii). Věkový průměr souboru je 23 let.

Miroslav Krleža:

PÁNI GLEMBAYOVÉ

Hra o 3 dějstvích

Překlad: J. Wenigová — Režie: MUDr. Mil. Roch — Scéna: Eda Veselý —
Výtvarník: ak. malíř Zdeněk Bláha

Osoby a obsazení:

Ignat Glembay, bankéř.	František Novák
Baronka Castelliová	Bohumila Nováková
PhDr. Leone Glembay	MUDr. Mil. Blažek
Sestra Angelika Glembayová, dominikánka	Ludmila Sedláková
Titus Andronicus Fabriczy	František Bartoška
IUDr. Puba Fabriczy	Václav Sochor
MUDr. Paul Altman	Miloš Zacha
ThDr. et PhDr. A. Silberbrandt	Miloslav Pelech
Oliver Glembay	Věra Gardlová
Hulánský nadporučík von Balloczansky	Jaroslav Vyskočil
Zvědavá příbuzná	Běla Venkrbcová
Johann, komorník	Antonín Pavelec

Taneční páry, hosté: J. Beránková, J. Staňková, B. Kabátková, B. Blažková,
J. Kotting, M. Stránský

Inspice: Ing. Fr. Sysel — Text sleduje: Lola Nováková —

Účes, masky: Ota Pojer

ČTVRTEK 6. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

Glembayové a ti druzí

MIROSLAV KRLEŽA

Páni Glembayové jsou součástí celého cyklu dramát a próz, který vznikl ve druhé polovině dvacátých let tohoto století. Historicky je to doba vnitřního politického boje v Jugoslávii daná jednak protikladnými třídními nerovnostmi a také zápasem s velkosrbským nacionalismem dynastie Karadjordjevičů. Cyklus je dramatem rodu, jehož moc vyrostla v habsburské monarchii. Rod majitelů peněžních vládů kulminuje před první světovou válkou. Rozpad monarchie, ztráta vědomí jejich moci, neschopnost čelit silnějším a dravějším je příčinou rozpadu jejich rodiny. V mnohém lze vést k cyklu analogii s dílem Gorkého, zejména s jeho dostigajevovským cyklem včetně ostrého kritického pohledu na společenské rozpory. První díl *Páni Glembayové* (1929) se odehrává před začátkem první světové války, v momentu, kdy krize začíná, druhý díl *V agonii* je hledáním schůdné cesty z katastrofy; dva hrdinové hry končí sebevraždou, protože nemohou žít v nových podmínkách, smrt je výrazem krize společenského vědomí. Konec rodu je v poslední hře cyklu *Leda* (1930) — zbytky Glembayů již nejsou schopny pozvednout ani sebevražedný revolver ke spánku, hrdinka končí v ulici prostitutek. Celý cyklus charakterizuje Krležovo celoživotní umělecké směřování — boj s měšťáctvím ve všech jeho historických modifikacích. Glembayové jsou psychologickou analýzou jednotlivých postav, společenská problematika je viděna přes osobní a rodinné souvislosti. Umělecky se celý Krležův vývoj odehrává v širokém rozpětí různých uměleckých směrů 20. století. První vydané drama *Legenda* z r. 1913, příznačně v duchu doby staví do popředí konflikt Krista rozmlouvajícího se svým stínem, ego a alter ego ve věčném dialogu. Dvojpolovost jedince spojuje do určité skupiny dílo o Michelangelovi, Kryštofa Kolumba, moderní transformace biblických motivů Golgotu a drama *Vlčí dům*. Tyto dramatické legendy se znaky symbolismu či expresionistická dramata tvoří předstupeň glembayovského cyklu především ve smyslu filosofického zrání autora spojeného s vlastními životními událostmi (prožil válku na karpatské frontě, vstoupil do Komunistické strany Jugoslávie, trpěl persekucí monarchofašistické diktatury v zemi). Celým dílem (připomeňme ještě cyklus protiválečných novel Charvátský bůh Mars — 1916 a román *Návrat Filipa Latinovicze* — 1932) vede zápas o odhalení nelidskosti ve společnosti a v člověku. Z posledního r. 1959 vydaného dramatu *Aretheios aneb Legenda o svatě Ancille, Rajském ptáku je věta, citovaná v mnoha literárních příručkách: „není pro nás podstatné, že telefonujeme, ale že z nás pořád ještě telefonuje gorila“*. A ta mluví velmi příznačně o úsilí Krležova díla.

Divadelní soubor Klicpera Domu kultury ROH, Jihlava

navazuje na tradici spolku založeného roku 1888, který sehrál velkou roli v národnostně složité jihlavské situaci. V roce 1948 hrál na Jiráskově Hronově Kvapilovu Princeznu Pampelišku. K otevření Domu kultury uvedl Parnisův Ostrov Afrodity, soubor se účastní pravidelně soutěže O cenu města Pelhřimova a divadelního máje v Krnově (s touto hrou zde letos získal druhou cenu).

Divadelní soubor Domu kultury VŽKG - středisko Vítkovice
Ostrava-Vítkovice

Patronát: Východočeské dřevařské závody Hronov
Státní lesy — lesní závod Hronov

A. N. Ostrovskij:

VRÁNA VRÁNĚ OČI NEVYKLOVE

Komedie o 2 částech

Upravil: Václav Finger — Režie: Jindřich Michl — Scéna: Jiří Duras j. h.
Umělecký poradce: Bronislav Křanovský j. h.

Osoby a obsazení:

Samson Bolšov	Jindřich Michl
Agrafena	Růža Franková
Olympie	Karla Seděnková
Justýna	Magda Malá
Rispoloženský	Adolf Král
Lazar	Jaroslav Štalmach
Fominišna	Marie Přikrylová
Tiška	Pavel Cigánek

Hlavní přestávka po 2. dějství

Představení řídí: Jan Černý — Text sleduje: Čeněk Halška
Světla: Josef Hletko — Kostýmy: Státní divadlo v Ostravě

PÁTEK 7. SRPNA 1970 V 16.30 A 20.00 HODIN

22

Říše temna

A. N. OSTROVSKIJ

Vrána vráně oči nevyklove je atraktivněji přezvaná komedie *Bankrot* (Svoji ljudi sočtomsja), kterou začíná v r. 1850 dlouhá řada Ostrovského her. Sedmadvacetiletý autor hned svým prvním celistvým dramatickým dílem podal obraz své doby v ostrých kontrastech, obnažil říši temna carského Ruska. Bankrot v prvotní podobě nemohl být uveden, jeho premiéra v roce 1861 (v roce důležité politické reformy v Rusku, důležitém také pro periodisaci díla Ostrovského) vycházela z pozmeněného textu. Původně Podchaljuzinův podvod zůstává nepotrestán, v pozmeněné verzi musil být odhalen policií. Teprve roku 1881 se mohlo Puškinovo divadlo v Moskvě vrátit k původní redakci. Postavou kupce Bolšova uvedl autor do literatury typ despoty a omezence, typ koncentrující v sobě mnoho znaků doby předreformního Ruska. První tvůrčí etapa z hlediska obsahu Ostrovského díla, v letech 1850—60, se dá obecně charakterizovat obrazem, který zvolil současný kritik autorovy práce N. A. Dobroljubov — *Říše temna*. Od kupce Bolšova se táhne celá řada jemu podobných — Bruskov ze hry *Z cizí viny* kocovina, Torcov z *Chudoba* cti netratí, Višněvskij z myšlenkově a kompozičně nejlepší hry tohoto období *Výnosné místo*. V roce 1859 vzniká *Bouře*, jejíž hlavní hrdinku Kátu ztotožnil Dobroljubov s hodnocením *Paprasek světa v říši temna* a tím zároveň přesně charakterizoval vývojovou změnu v díle Ostrovského. Svět utajovaného smutku, mučivých strádání, ziskávají Bouří nového hrdinu, proklamujícího „ideál budoucnosti“. Proto paprsek světla jako aktivní dramatická síla v říši temna. Bankrot je východiskem díla z hlediska historického společenského významu Ostrovského. Vývoj autora je v tomto období z vnějšku poznamenán změnou orientace od slavjanofilského okruhu kolem časopisu *Moskviťanin*, kde publikoval své hry, k demokratickému časopisu *Sovremenik*. Ostrovského dílo nelze chápat jen jako doklad doby a popis její záporné stránky. Vlastnosti dobrého komediografa jsou také ve schopnosti vytvořit obecně platné podobenství vnitřních lidských vlastností. Síla jeho charakterů tkví v pevném žánrovém zasazení, v přesně použitých jazykových prostředcích (zde je velká přednost Ostrovského děl) a nakonec i v přesné míře situace. Situace Bolšova připomíná komické postavení Krále Leara, bývá vykládána jako jeho parafráze. Bolšov je obětí sama sebe, v tom je nosné komediální jádro hry. Již ve svém dramatickém debutu se Ostrovskij vedle kritika projevil jako citlivý divadelník, a to ho také pevně spojuje i s divadlem 20. století.

Divadelní odbor Domu kultury VŽKG — středisko Vítkovice (dříve ZK ROH VŽKG) vznikl v r. 1946 a již jako mladý odborářský kolektiv dosáhl prvního pozoruhodného úspěchu, když Spitzerovu budovatelskou hru *Sklárna* reprizoval 100krát. V roce 1955 umístil se soubor v Hronově se hrou *Miloslava Stehlíka Nositelé řádu* na prvním místě a v r. 1956 se hrou *Selská láska*, od téhož autora, na místě druhém. V r. 1965 navázalo se souborem družbu *Lidové divadlo Paláce kultury traktorového závodu F. E. Džeržinského* ve Volgogradě v SSSR, jímž byl divadelní soubor DK VŽKG pozván do Volgogradu, kde v r. 1966 uvedl *Bílou nemoc* a *Dobrého vojáka Švejka*. Tuto hru sehrál soubor také ve volgogradské televizi. Za dobu svého trvání uvedl soubor 58 her. U příležitosti 25. výročí osvobození byl soubor vyznamenán za svou činnost krajskou cenou Krajským národním výborem v Ostravě.

23

Patronát: Vedení národního podniku a závodní výbor ROH Východočeské
konzervárny a lihovary, Nové Město Met.
a výrobní družstvo Detecha, Nové Město n. Met.

Karel Čapek:

MATKA

Režie: Z. Fál — Scéna: J. Křiváček, Z. Fál

Osoby a obsazení:

Matka	Dagmar Fálová
Otec	Zdeněk Fál
Ondřej	Josef Hejtmánek
Jiří	Jan Křiváček
Kornel	Jiří Bláha
Petr	Matouš Vondrák
Toni	Zdeněk Vávra
Starý pán	Jaromír Braun

Masky: K. Šimůnek — Světla: F. Chalupa — Text sleduje: H. Křiváčková
a D. Chalupová — Technická spolupráce: B. Veselý

Prostota hrdinství

KAREL ČAPEK

Mezi díla, jimiž české divadlo vystoupilo proti fašismu, patří na první místo Čapkova Matka, uvedená poprvé v únoru roku 1938 ve Stavovském divadle. Světově proslulý autor i herci (titulní roli hrála Leopolda Dostálová) dali, obrazně řečeno, svůj hlas do služeb politického činu. Matka autorem dokončovaná v časové tísní vynucené okolností doby, je vlastně tečkou za životem umělce, který zanechal za sebou složité dílo, obtížné svou mnoho významovostí a filosofickou hloubkou. Není ostrého předělu mezi jeho dramaty a ostatní prozaickou tvorbou. Loupežník z roku 1920 byl tvůrčí polemikou s Mahenovým Jánošíkem. „Jaká radost a jaký pych je to, cítit se mladou generací...“, říká autor v předmluvě a k tomuto obrazu vytváří symbolicky hlavního hrdinu. Ze života hmyzu (1921 společně s bratrem Josefem), RUR (1920, premiéra byla v Hradci Králové) a Věc Makropulos (1922) zjednaly autorovi světovou dramatickou slávu. Počátek dvacátých let v celém světovém umění položil důraz na otázku postavení člověka ve světě, hledání životní koncepce a tím jistoty lidské perspektivy. Čapek neodpovídal přímočaře, jednoznačně, jeho práce jsou silnou dramatickou situací postupující v kruhu. Nejsou to jánošíkovští hrdinové, ale trpící lidé ve vymoženostech civilizace, v hloubce poznání, nesoucí tíhu své moci. Hrdina Adam (ve hře Adam stvořitel z roku 1927, společně s bratrem Josefem) popře svět a vytvoří nový, ale ten je jen karikaturou svého tvůrce. Čapkův vývoj v dramatu nepřinesl ve dvacátých letech přímý náznak budoucího doktora Galéna v Bílé nemoci, ani závěrečného Matčina Jdi! Proměnu jeho postoje bychom mohli jednoznačně určit společenskými podmínkami doby, chvílí bezprostředního ohrožení země, ale pro Matku má vedle těchto okolností důležitost souvislost vnitřní daná jeho dílem. Problém osobní statečnosti a hrdinství zní již ve fejetonu Pronobis, ovlivněném polskou důlní katastrofou, je ústřední myšlenkou románu První parta. Hrdinové První party v každodenním společenství práce jsou postaveni samozřejmě na půdu nebezpečí, oběti pro druhého. K tomuto okamžiku samozřejmosti činu musí vyrůst i Matka. Rodina v Matce je také v pološeru zastíněné lampy, ale není to rodina z Bílé nemoci zbožňující uzavřenost svých stěn ani rodina Obyčejného života se symbolem „zlaté glorie domácí lampy“. Čapkovu proměnu necharakterizuje v Matce pouze jednoznačná odpověď, ideová tendenčnost v duchu doby, jak byla tehdy hrána a kritiky vykládána. Je důležitá uměleckou proměnou motivu rodiny a také tím, že otázka hrdinství je přímým předmětem konfliktu mezi Matkou a členy rodiny. Příběhy otce synů i dědečka jsou uzavřena dramata střízlivě objevující to, čemu se dá skutečně říci hrdinský čin. Matčin čin, z něhož pathos stírá přítmi pokoje, nevyplývá z vnějšího poznání, ale cele z ryze vnitřního podnětu jejích citů a životních principů. Její hrdinství je stejným dramatem jako ostatních, její Jdi je totožné s „muselo to být“ Ondry, otce a Jiřího. Za všedním činem nalézá Karel Čapek prosté lidské hrdinství, vyplývající z podstaty člověka samého.

Divadelní soubor ZK ROH pivovar — Volyně

Za šestnáct let své činnosti inscenoval soubor několik desítek představení. Například J. K. Tyl Paličova dcera, G. Zápolská Morálka paní Dulské, A. N. Ostrovskij Vinici bez viny a Kdo hledá najde, J. Drda Hrátky s čertem, A. Jirásek Lucerna a E. Verhaeren. Soubor se věnuje i činnosti v oboru malých forem a získal popularitu u mládeže večery mladých talentů ve zpěvu.

SOBOTA 8. SRPNA 1970 V 15.30 A 19.00 HODIN

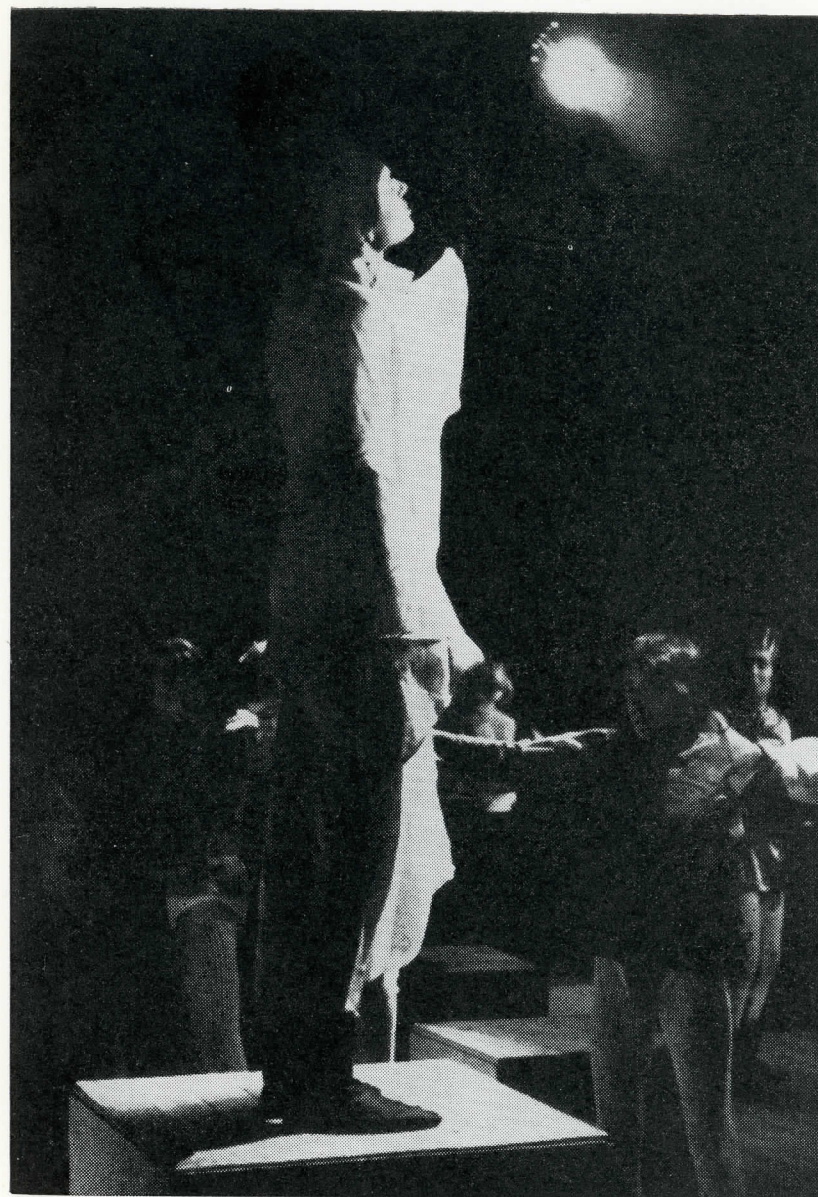
A. P. Cechov: Bankovní jubileum
Divadelní studio Josefa Skřivana Obvod. kulturního a vzděl. střed. Brno IV,
snímek Jiří Pražák

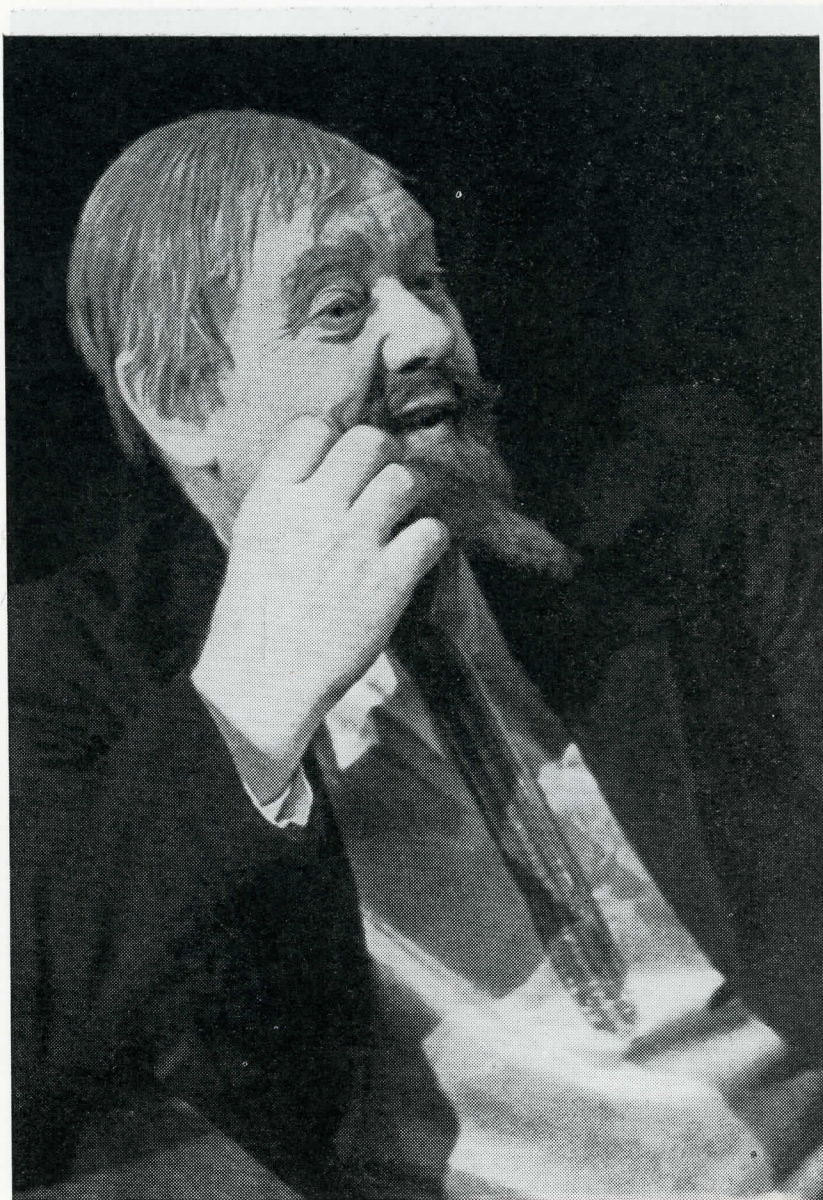
V. K. Klicpera: Veselohra na mostě
Divadlo Hrušov ZK ROH Hrušovských chem. závodů Dukla, Ostrava-Hrušov

*L. Pirandello: Člověk, zvíře a ctnost
Malá scéna Obvodního kulturního domu, Praha 3 - Žižkov,
snímek Stanislav Tesař, Miloš Hruška a Vilém Sochůrek*

*Henry Fielding: Překrutná tragédie o životě a smrti Palečka Velikého
Divadélko Za branou, SZK Vyškov*

A. N. Ostrovskij: *Vrána vráně oči nevyklove*
Divadelní soubor Domu kultury VŽKG - střed. Vítkovice, Ostrava-Vítkovice

Karel Čapek: *Matka*
Divadelní odbor ZK ROH pivovar - Volyně

Přípravný výbor 40. Jiráskova Hronova 1970:

PhDr. Miloslav Kubálek, předseda, ředitel KOS Hradec Králové — Jaroslav Šindelář, Ústřední dům LUT Praha — Jaroslav Polda, Krajská odborová rada, Hradec Králové — Edita Propilková, insp. pro kulturu, ONV Náchod — Ladislav Lelek, OOR Náchod — Miroslav Andršt, Osvětový dům Náchod — Miloslav Benda, MěstNV Hronov — Josef Vavříčka, Hronov — Josef Kolman, ZK MAJ Hronov

Porota 40. Jiráskova Hronova:

Miloš Pietor, režisér, Bratislava — Zdeněk Dinter, dramaturg Realistického divadla, Praha — Marian Míkola, Bratislava — Jaroslav Šindelář, ÚDLUT Praha — Olga Lichardová, Osvětový ústav, Bratislava — Ivan Šenšel, SZDO

Redakce Zpravodaje 40. Jiráskova Hronova:

Petr Průša, Alice Židlická

Pracovní program 40. Jiráskova Hronova:

2. 8. 1970 Výroční konference Svazu českých divadelních ochotníků
v 9.00 hodin — ZK MAJ Slávie

1. 8. 1970 Výroční schůze Kruhu přátel Jiráskova Hronova
v 9.00 hodin — ZK MAJ Slávie

Volné diskusní tribuny o zhlédnutých inscenacích — pondělí, středa (ZDŠ, Komenského nám. od 9.00 hod.), pátek (plenární tribuna v ZK MAJ — 9.00 hodin)

J. A. Komenský a divadlo — přednáška dr. M. Czesnakové, Slov. akademie věd, Bratislava, úterý 4. 8. — 9.00 hodin ZK MAJ Slávie

Vítání souborů před Jiráskovým divadlem — každý den v 19.30 hodin

Rozloučení se soubory a beseda se zástupcem poroty — každý den ve 12.00 hodin na MěstNV v Hronově

Volný den — čtvrtek 6. srpna 1970

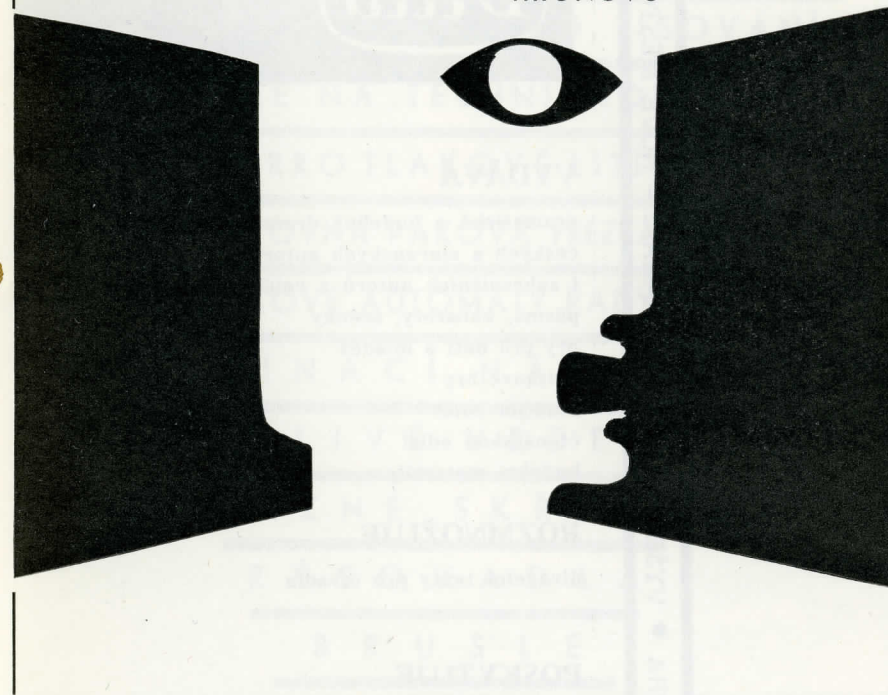
Společenský a divadelní program je uveden na zvláštních programových letácích

Výstava Čtyřicet Jiráskových Hronovů — ZDŠ náměstí, otevřena denně od 9.00 hodin

Slavnostní ukončení 40. Jiráskova Hronova v sobotu 8. 8. 1970 po skončení večerního představení asi ve 22.00 hodin. — Vyhlášení vítězného souboru, předání cen a diplomů

Program 40. Jiráskova Hronova 1970 vydal Přípravný výbor 40. JH. —
Články o autorech a redakce programu: Petr Průša. — Obálka a grafická
úprava: Jiří Zhibo. — Vytiskly: VČT provoz 13, Hronov. — Cena 4,— Kčs.

VÝSTAVA
ČTYŘICET
JIRÁSKOVÝCH
HRONOVŮ

NEZAPOMEŇTE NAVŠTÍVIT
VÝSTAVU » ČTYŘICET
JIRÁSKOVÝCH HRONOVŮ «

denně od 9.00 do 18.00 hodin v I. patře základní devítileté školy
na náměstí • slavnostní zahájení v pátek dne 31. července 1970
v 17.00 hodin • vchod zadem školním dvorem • vstupné 3,— Kčs

Dilia

GYDĀVĀ

dramatická a hudebně dramatická díla
českých a slovenských autorů
i zahraničních autorů z celého světa
pásmo, kabarety, scénky
hry pro děti a mládež
loutkové hry
studijní edici
čtenářskou edici
hudební materiály

ROZMNOŽUJE

divadelní texty pro divadla

POSKYTUJE

INFORMACE

prostřednictvím

letáků

katalogů

ZPRÁV DILIA

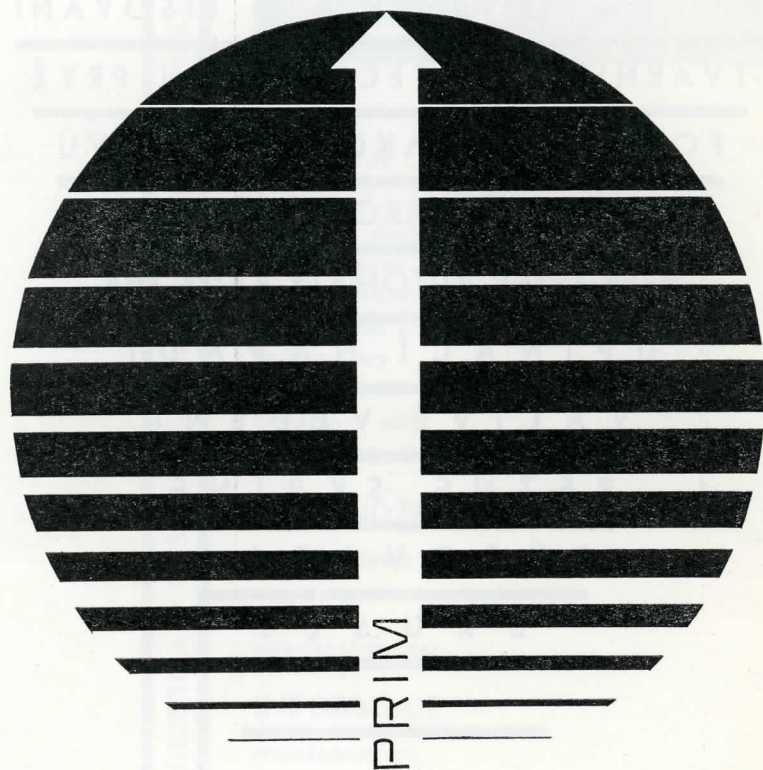
Distribuce DILIA - Celetná 25,
Praha 1 - Staré Město, telefon 62831
Hudební odd. DILIA - Celetná 25,
Praha 1 - Staré Město, telefon 64067

GENERÁLNÍ OPRAVY SOUSTRUHŮ SU-32
FORMY PRO LISOVÁNÍ UMĚLÝCH HMOT
VODÍCÍ STOJÁNKY PRO LISOVÁNÍ
TVÁRNICE NA TECHNICKOU PRYŽ
FORMY PRO TLAKOVÉ LITÍ KOVŮ
VODOROVNÁ PÁKOVÁ FRÉZKA FHJ-9
HŘEBÍKOVÉ AUTOMATY ŘADY THA
UPÍNACÍ NÁŘADÍ
VALIVÉ VEDENÍ
ŘEZNÉ SKŘÍNE
RÝSOVADLA
BRUSLE

KOVOPOL - NÁRODNÍ PODNIK - POLICE NAD METUJÍ

ELTON

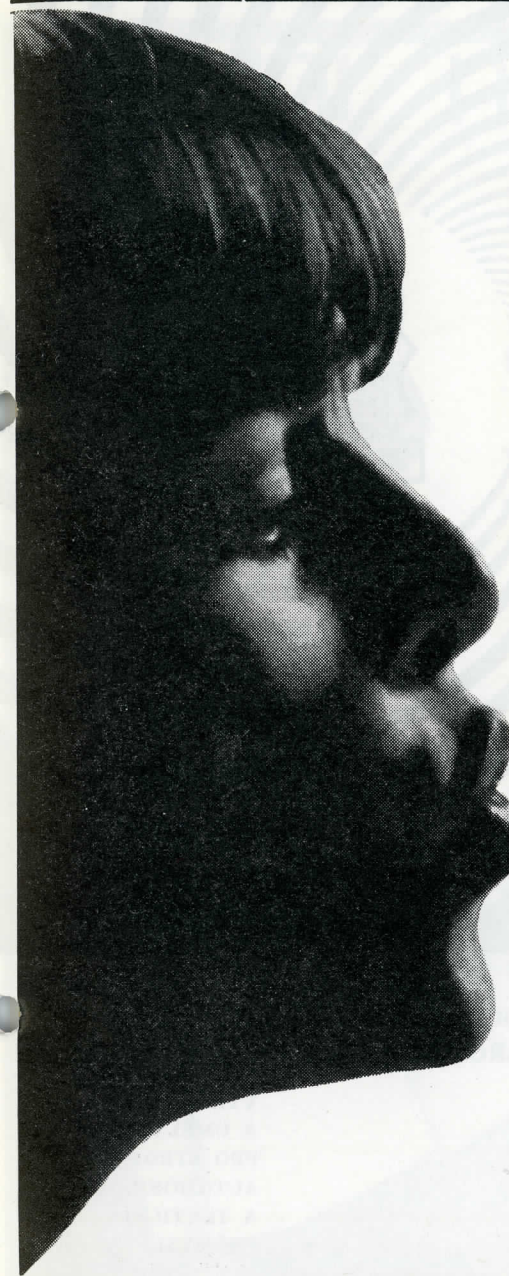

VÝROBA NÁRAMKOVÝCH HODINEK - N. P. - NOVĚ MĚSTO N. MET.

PŘIJME VĚTŠÍ POČET ŽEN DO MECHANICKÝCH DÍLEN
2 MUŽE JAKO VYDAVAČE DO SKLADU MATERIÁLU
1 MUŽE JAKO VEDOUČÍHO SKLADU

NABÍZÍME VÝHODNĚ PLATOVÉ PODMÍNKY A ČISTĚ PROSTŘEDÍ

HLASTE SE NA OSOBNÍM ODDĚLENÍ PODNIKU — NÁSTUP MOŽNÝ IHED

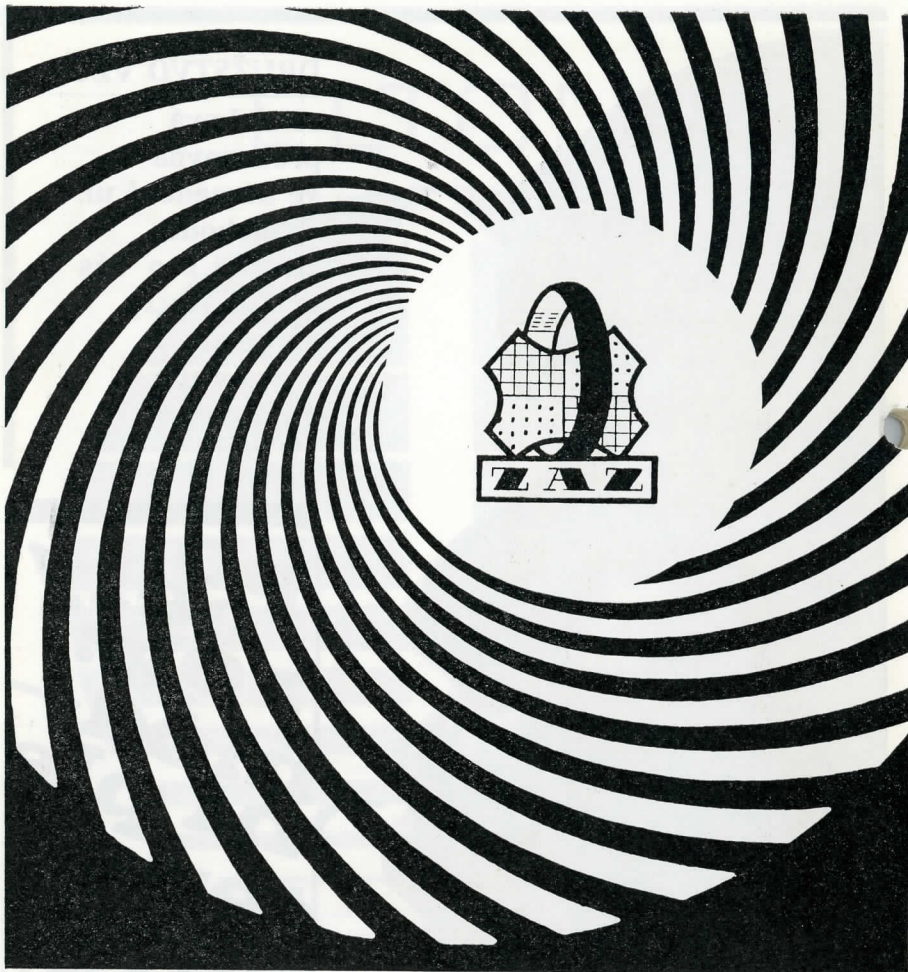

DRUŽSTVO VZOR

zakázková
provozovna
ve Strnadově ul.
v Náchodě
zhotoví pro Vás
módní svetry
na míru
v nejkratší
možné době
14 dnů

po
celý
rok:
mód-
ní ple-
tené
novin-
ky

Proto jsme přechodně rozšířili
kapacitu zakázkové výroby
módního pleteného ošacení.
K nákupu veškerého
pleteného vrchního ošacení
využijte naší vzorkové
prodejny v Hronově,
Leninova ulice

ZÁVODY ANTONÍNA ZÁPOTOCKÉHO
NÁRODNÍ PODNIK JAROMĚŘ

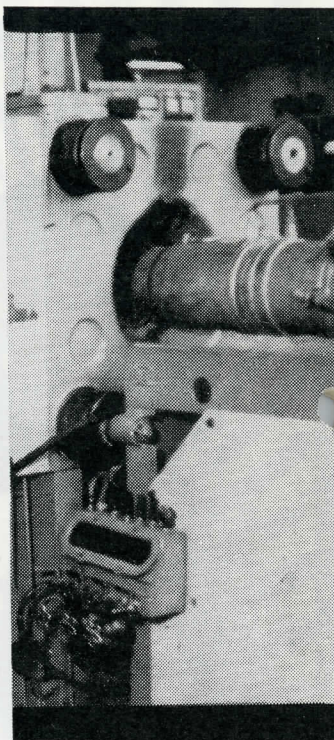
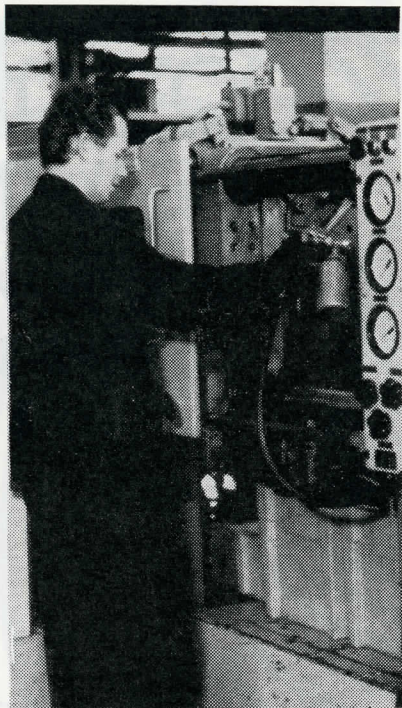
VÝROBCE VŠECH
DRUHŮ USNÍ
A TECHNICKÝCH
VÝROBKŮ Z USNÍ
A UMĚLÝCH HMOT
PRO STROJNÍ,
AUTOMOBILOVÝ
A TEXTILNÍ
PRŮMYSL

modní novinky Z a bavlny poly esteru

v průzkumové
prodejně

TEP
NA
TEXTILNÁCHOD

MODERNÍ STROJE,
DOKONALÝ
TECHNOLOGICKÝ
POSTUP - ZÁRUKA
KVALITNÍCH
VELOPLÁŠTŮ
A TECHNICKÉ PRYŽE

VYRÁBÍ

Rubena

NÁCHOD

OBOROVÝ PODNIK - ZÁVOD HRONOV

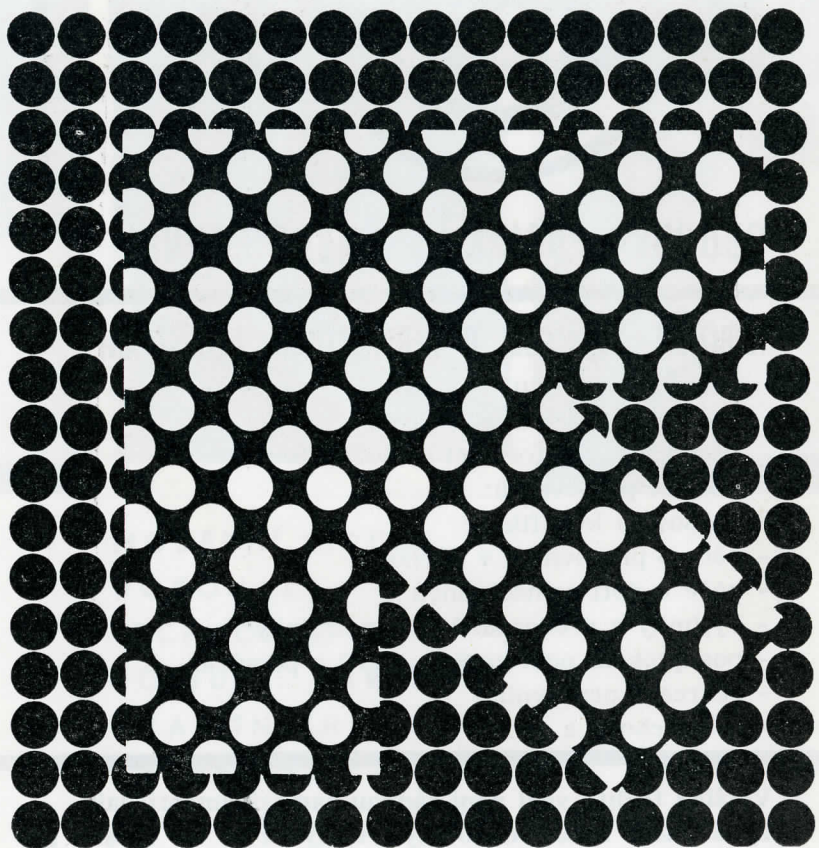
NABÍZÍME ZÁJEMCŮM O PERSPEKTIVNÍ ZAMĚSTNÁNÍ:

- prohlídku závodu
- prohlídku unikátních výrobků
- všestrannou informaci o možnostech nových pracovníků:
- zvyšování kvalifikace
- péče o pracovníky v důchodu
- péče o děti zaměstnanců
- výjimky z předepsané pracovní doby
- poskytování ochranných oděvů a pomůcek
- rekreace pracovníků
- tělovýchova a sport

Většina těchto věcí není žádnou samozřejmostí, jak by si mohl snad někdo myslet, nýbrž je to výraz snahy vedení závodu i odborové organizace o vytvoření vědomí sounáležitosti celého pracovního kolektivu.

Přijď pracovat mezi nás. Závod přijímá muže i ženy, řemeslníky i nevyučené.

Automobilisté pozor!

Východočeské autodružstvo v Náchodě, Leningradská 835
se svými provozovny ve Východočeském kraji
Vám nabízí své služby!

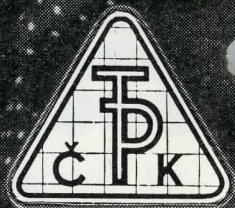
ODBORNÁ ÚDRŽBA — ZÁRUKA SPOLEHLIVOSTI VOZU!

MEZ NÁCHOD

PODNIK NA VÝROBU
ELEKTROMOTORŮ
A TOČIVÝCH PRVKŮ
PRO AUTOMATIZACI,
REGULACI A VÝPOČETNÍ TECHNIKU

CHCETE
BÝT
VŽDY
MÓDNĚ
A
VKUSNĚ
OBLE
ČENI ?

NAVŠTIVTE NAŠE ZAKÁZKOVÉ PROVOZOVNY
„MÓDNÍ SLUŽBY“ TEXTILNÍHO PODNIKU

JUBILEJNÍ
***40.**
JIRÁSKŮV
HRONOV
*1931-1970

